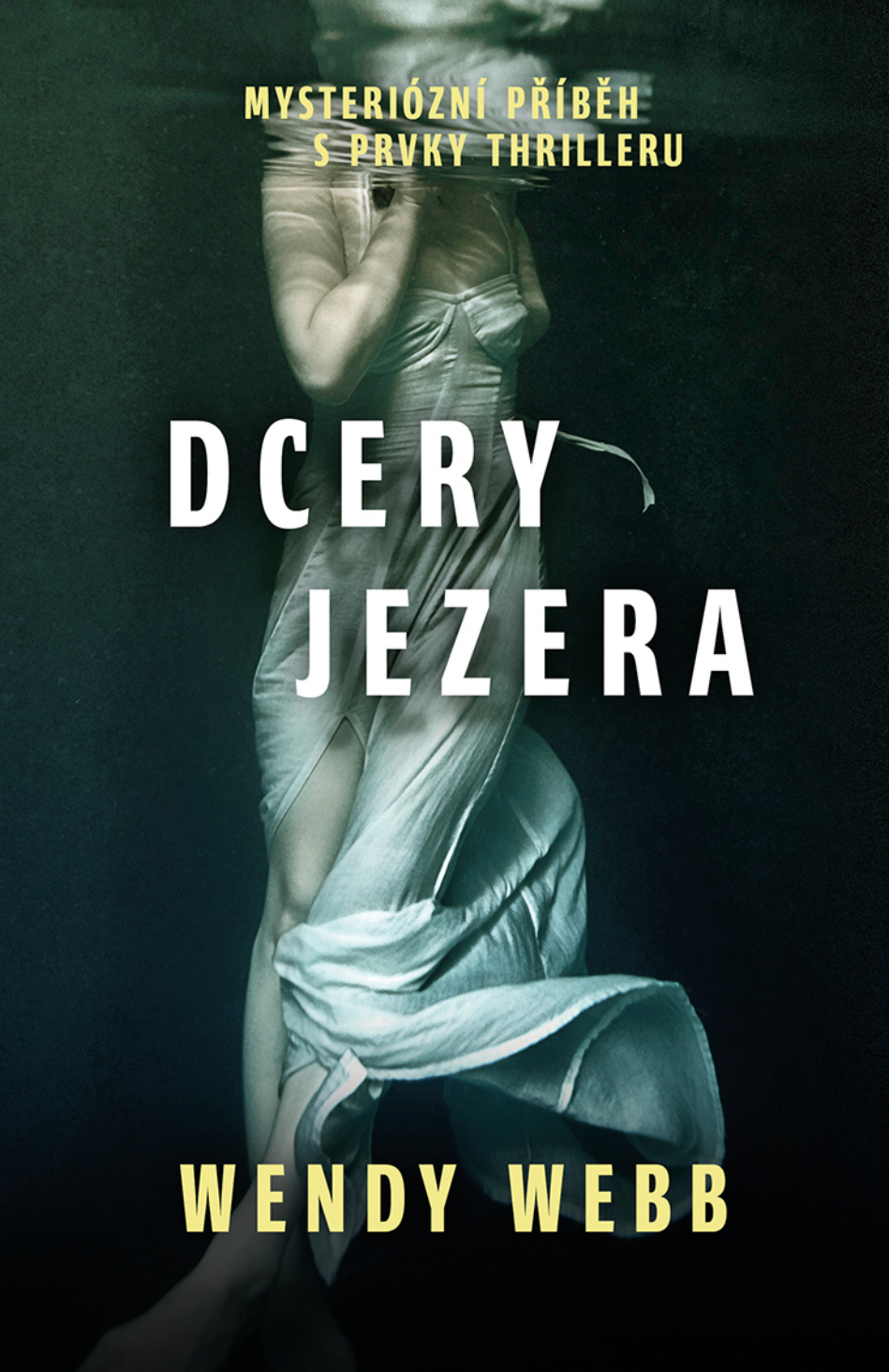
MYSTERIÓZNÍ PŘÍBĚH
S PRVKY THRILLERU
DCERY JEZERA
WENDY WEBB

DCERY JEZERA

Text copytight © by Wendy Webb
This edition is made possible under a license arrangement
originating with Amazon Publishing, www.apub.com,
in collaboration with Kristin Olson Literary Agency s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Jitka Fialová, 2020
Cover © Damon Freeman, 2020
© DOBROVSKÝ s. r. o., 2020

ISBN 978-80-277-0716-4 (pdf)

WENDY WEBB

DCERY JEZERA

VENDETA

Mému synu Benovi, měsíci a hvězdám

KAPITOLA PRVNÍ

Konečně přišel čas, aby ji jezero vydalo. A tak se jednoho rána ke konci léta její tělo objevilo na mělčině, kde se vznášela na hladině, jako by prostě jen klidně spala. V dlouhé, bílé, velmi volné noční košili, u krku ještě zavázané na mašličku; právě v takovém úboru kdysi jistě uléhaly ke spánku bohaté dámy. Kolem jejího obličeje se pohybovala záplava kaštanově hnědých vlasů. Mírně se usmívala a nápadně pomněnkové oči měla pootevřené, jako kdyby se probouzela ze sna. Jednu paži zakrývaly záhyby košile, druhá se natahovala k pláži a ruka sahala po písku, jako by se žena chtěla vytáhnout na břeh.

Její vzhled byl o to pozoruhodnější, že od její smrti uplynulo téměř sto let.

Nikdo, kdo byl naživu toho rána, když ji voda vyplavila na břeh, o ní nic nevěděl, s jedinou výjimkou. Tu představovala Kate Grangerová, která právě – a rozhodně ne náhodou – pobývala v domě s výhledem na pláž, kde tělo nyní spočívalo.

Ti, jež zesnulá milovala, také již dávno zemřeli a jejich příběhy, neobyčejné i všední, byly jako ten její pohřbeny spolu s nimi; všichni se v zemi obraceli v prach nebo tleli

ve vodě a tvořili zapomenutou součást zdejší krajiny, stejně jako tato žena po téměř celé století.

Některé příběhy, především ty zvláštní, skryté a obestřené tajemstvím, však nejednou vyplavou na povrch, zejména je-li třeba napravit nějakou nespravedlnost. Dovedou si získat pozornost, dokonce i když se je někdo snaží umlčet. Ve správný čas se objeví. A ta pravá chvíle právě nadešla.

Ve chvíli, kdy voda vyplavila tělo na břeh, si Kate Grangerová dolévala z konvice do šálku zbytek kávy a hodlala se s křížovkou uvelebit v křesle, svém oblíbeném už od dětství. Neměla nejmenší tušení, že její život vbrzku nabere zcela jiný, velmi překvapivý směr.

Mrtvolu objevil její otec, Fred. Po té části pláže chodil každé ráno se psem již víc let, než by byl ochoten přiznat. Vycházky, za nichž mu šplouchání vody u břehu znělo jako hudba, mu dodávaly klid a vlévaly do něj životní energii.

Fred za ta léta na pláži narazil na spoustu věcí, drobností, jichž se jezero vzdalo, které ke břehu zavál vítr a přinesly vlny. Byly tam kameny, samozřejmě, oblázky opracované pískem a vodou do hladka tak, že se leskly jako sklo. Tyto dary zdejšího vnitrozemského moře zdobily pláž, stejně jako mořský břeh krášlí lastury. Místní to přiznávali jen neradi, ale většina z nich se domnívala, že v těchto oblázcích přebývá duch zdejšího jezera. Sbírali je, nosili po kapsách nebo je pokládali v autě na přístrojovou desku, na okenní parapety a pracovní stoly, aby jim nosily štěstí.

Při procházkách však Fred nacházel i jiné věci než kameny. Už jako malému chlapci mu jezero předkládalo zajímavosti, které jej těšily nebo v něm probouzely zvědavost. Mohl je zkoumat a důkladně prohlížet. Jednoho rána poté, co se v noci znenadání strhla zvlášť prudká bouře, ale

objevil pozůstatky záchranného člunu. Pochopil, že jezero poslalo ke dnu nějakou loď, i se všemi zděšenými lidmi na palubě. Jednou takhle spatřil kánoi. Plavala na mělčině i se zabaleným piknikovým obědem, dvěma záchrannými vestami a s neotevřenou láhví Jacka Danielse. Ačkoli se po okolí poptával, nikdy nezjistil, komu patřila ani co jezero provedlo s jejími majiteli, zato mu bylo jasné, že tu láhev není radno otevřít. Avšak na něco takového jako teď dosud nenarazil. Člověka nenašel ještě nikdy.

To ráno začalo jako každé jiné. Fred se svým německým ovčákem sešli po dlouhém dřevěném schodišti z terasy domu na pláž. Sadie však místo toho, aby se jako obvykle rozeběhla dolů k vodě, zůstala nehybně stát. Se staženým ocasem a sehnutou hlavou upřeně pozorovala jezerní hladinu a vydávala hluboké hrdelní vrčení, jako by už samotná přítomnost jezera představovala hrozbu. Fred na ni zavolal: „Sadie! No tak, holka, pojď už!“ Fena se ale nechtěla hnout.

Chvíli pozorně pročesával obzor ve směru, kterým Sadie zírala, a pak na hladině opravdu něco zahlédl, ovšem na tu vzdálenost nedokázal rozeznat, co to je. Kus naplaveného dříví? Převrácený kajak? Se svíravým pocitem v žaludku sledoval, že se to blíží ke břehu. Tohle kajak nebude.

Zamžoural do slunce, sáhl do zadní kapsy kalhot pro mobil, který s sebou na manželčino naléhání na procházky nosil, a vybral Johnnyho číslo na stanici.

„Johne, ještě to nevím jistě, ale na jezeře nejspíš vidím nějaké tělo,“ řekl.

Šerif a sanitka už byli na cestě, když Fred skopl boty a přes Sadiiny protesty se začal brodit ledovou vodou. Byla naděje, třebaže nepatrná, že ten člověk je ještě naživu. Měl by mu pomoci. Ale po několika krocích Fred uviděl, že má před sebou tělo bez života, že tady už nezmůže nic. Stál

po kotníky ve vodě, sledoval, jak voda nese ženu ke břehu, a jeho pes zatím varovně štěkal. Šerif dorazil zanedlouho.

„Tak copak to tu máme…?“ začal John, ale zarazil se. Ačkoli nebyl silně věřící, v tu chvíli se projevila léta strávená v katolické škole a on se pokřižoval. Ani jednomu z nich nebylo do řeči.

Johnny byl šerifem místního okresu bezmála pětadvacet let a na místo činu jej zavolali už nesčetněkrát. Při pohledu na mrtvou přesto oněměl. Za ta léta viděl nejednu mrtvolu, ale něco takového jako teď ještě nikdy. Snad za to mohla její dokonalá pleť nebo poloha, v níž ležela, s rukou sahající po písku. Možná to způsobil výraz v jejím obličeji. Jako mrtvá prostě nevypadá, pomyslel si Johnny. Ty oči bez života se na něj dívají… Anebo ne?

V hlavě měl zamlženo a myšlenky mu skákaly sem tam, což bylo na místě činu krajně nevhodné. Johnny Stratton přemýšlel o pravé lásce. Od výrazu té mrtvé ženy přešel k naneštěstí důvěrně známému jízlivému rannímu úšklebku své bývalé manželky a potom, což už bylo příjemnější, k Mary Carlsonové, své první lásce, sladce vonící dobrosrdečné rusovlásce, kterou neviděl od střední školy. Johnny si pamatoval, jak se k němu tisklo její stehno, když jezdili po městě ve starém camaru jeho otce, jak měkká byla její ručka poté, co se jejich prsty propletly, a jak Mary voněla po jablcích. Byl by rád věděl, zatímco tam stál na břehu jezera a díval se na to mrtvé tělo, co se s ní stalo. Ale potom ty myšlenky zahnal. Proboha, je přece na místě činu.

Fred byl podobně fascinovaný. Také myslel na svou věrnou lásku, ženu, která právě v tomto okamžiku bezpochyby chystá snídani – na Beverly, manželku, s níž žije už pětačtyřicet let. Byl rád, že není dole na pláži a nevidí to.

Jejich snění přetrhla Kate.

Pospíchala dolů po schodech k pláži. „Tati?“ zvolala. Její hlas oba muže vyrušil; rychle otočili hlavu k ní. „Tati? Slyšela jsem, jak Sadie štěká, tak jsem se přišla podívat, jestli se ti…“ I jí došla řeč, když přistoupila blíž. Kate stačil jediný pohled na obličej mrtvé na pláži, padla na kolena a rukama zdusila němý výkřik.

„To nic, zlato.“ Fred spěchal k ní a svou dceru objal. „Johnny právě volá koronera. Že, Johne? Tak už pojď. Vrátíme se do domu a necháme šerifa dělat jeho práci.“

„Ne!“ vykřikla šeptem Kate. Vyprostila se z otcova objetí, a než ji jeden nebo druhý muž mohl zastavit, vrhla se k ženě na pláži a začala z ní strhávat šaty. Když ji Johnny a Fred od mrtvé odtahovali, všichni tři znovu zkameněli.

„Kristepane!“ zašeptal Johnny.

Zoufalá Kate konečně našla hlas a ranní klid pročísl zvuk tak divoký, že všechna zvířata v doslechu ztichla a naslouchala. Záhyby šatů mrtvé ženy skrývaly zavinuté dítě. Tělíčko leželo klidně a nehybně, jako by v matčině náruči spalo.

KAPITOLA DRUHÁ

Velká zátoka, rok 1889

Toho rána, kdy se Addie Cassattová narodila, stromy, všechna stavení a samotný břeh jezera obestírala mlha tak hustá, že se její matka Marie ani neodvážila vydat do města k lékaři. Neměli to daleko – Cassattovi bydleli necelou míli od hlavní ulice –, ale Marie tehdy ráno nedohlédla dál než na práh domu. Bezradně zírala na tu bílou hradbu. V mlze se ztratil i dům nejbližších sousedů a Mariin manžel vyrazil na jezero chytat ryby, nehledě na počasí a Mariin požehnaný stav. Nebyl tam nikdo, kdo by ji do města doprovodil anebo zavolal doktora, aby se dostavil k ní. V domě osaměla s pocitem, že zůstala sama na celém světě. Podle louže vody u svých nohou však věděla, že to tak dlouho nezůstane. Dítě už je na cestě.

Mariin manžel, Marcus, a jeho bratr Gene byli synové a vnuci mužů, kteří v těchto vodách lovili ryby od nepaměti, a trochu mlhy (natož Marii ve vysokém stupni těhotenství) nepokládali za důvod, proč by neměli pracovat jako každý jiný den. Většina rybářů ve městě zastávala názor, že je to od Cassattových pošetilost, vydávat se na jezero

za takového počasí. Marcus a Gene však věděli, že ryby mají sametovou mlhu rády. Bratři nejednou viděli, jak za podobných rán vystrkují hlavy z vody celá hejna ryb, jen aby mohly mlhu okusit.

Nic z toho ovšem nebylo pro Marii důležité, když ležela sama v posteli, házela sebou a obracela se v bolestech, které ohlašovaly příchod jejího prvního dítěte. Do města to není zase tak daleko, opakovala si stále, když povolil další stah. Po té prašné cestě chodí každý den se psy a zná na ní každé klesání a zatáčku. Určitě by se tam teď dokázala dostat vlastními silami. Nebo aspoň k sousednímu domu. *No tak, Marie, vždyť je to jenom mlha*, říkala si. *Vstaň. Sežeň si pomoc. Dítě je na cestě.*

Pokusila se vstát z postele, ale bolest znovu zesílila. Marie položila hlavu zpět na polštář a zasténala. Zažívala podivný pocit neskutečna, jako by se její tělo stalo řekou, přes kterou její dítě přejde z jiného světa do toho našeho.

Takové myšlenky jsou jí cizí. Za oknem ložnice nevidí nic než oslepující bílou stěnu. Kde má jistotu, že školu, obchod, poštu, vlastně kterýkoli dům ve městě, doslova nepohltila mlha? Zůstalo tam venku vůbec něco? Svět stále ještě existuje? To bílé, husté, živoucí cosi nahánělo Marii hrůzu. Byla přesvědčená, že jestli se odváží ven, celá zmatená z příchodu dítěte bude nakonec bloudit někde v hlubokých lesích za městem. Ještě víc ji rozrušilo, když Polar a Lucy začali vzadu na dvorku na tu bílou záplavu štěkat.

Pomoz mi, mami, byla poslední racionální myšlenka, která jí prošla hlavou, než její tělo ovládly kontrakce.

Ruby Thompsonová, Mariina sousedka hned v nejbližším domě na břehu jezera, žmoulala v ruce zástěru. Věděla, že ten hlupák Marcus odjel a manželku nechal v takový den samotnou, ačkoli dítě má přijít co nevidět. Mlha nemlha, ona se postará, aby Marie byla v pořádku.

Zabalila jeden z ráno upečených koláčů a vyšla do bílé mlhy, k dlouhé řadě borovic mezi jejich a sousedním domem. Každé se dotkla a pak poslepu pomalu postupovala dál, dokud se před ní neobjevil další strom. Ta neproniknutelná mlha Ruby připomněla jeden zimní den z jejího dětství, kdy ji venku zastihla sněhová bouře. Vánice se tehdy přihnala náhle a v okolí si vyžádala několik životů. Malá Ruby se právě vracela domů ze školy. Stejně jako dnes se tenkrát po krůčcích plížila od stromu ke stromu. Ukazovaly jí směr. Ještě teď ji mrazí, sotva na ten den pomyslí. Když konečně dorazila k domu Cassattových, zachvěla se úlevou.

Ruby stála u Mariiných domovních dveří a klepala na ně. Proč jí Marie nejde otevřít? *Panebože*, pomyslela si Ruby, *možná už rodí!* Vzala za kliku. Bylo otevřeno, a tak vešla.

„Marie!“ zavolala, ale odpověď žádná. *Kde jenom je? Kam se poděli ti zatracení psi?* Ruby začala prohledávat dům a s každou další prázdnou místností v ní rostlo zoufalství. Tady něco není v pořádku. Když našla dveře z kuchyně otevřené na zadní dvorek, nic nedbala na oslepující mlhu a proletěla jimi. Cestu z této kuchyně ke břehu jezera přece zná tak dobře, že by po ní mohla jít i se zavřenýma očima, kdyby to bylo nutné. A teď to nutné je.

Ruby pospíchala po pěšině a klopýtala přes kořeny stromů a kameny – *Proč ji ten lenoch Marcus ještě nedal do pořádku?* –, až se dostala na jezerní břeh. Dohlédne jen na vzdálenost několika centimetrů. Kudy má jít? Obrátila se doleva, rozběhla se po břehu a volala na svou přítelkyni.

Netrvalo dlouho a Marie se z mlhy vynořila, skoro u Rubyiných nohou. Ležela v mělké vodě, v bezvědomí, spící nebo mrtvá, šaty zamotané kolem nohou. Po dítěti ani stopy.

Ruby spustila takový křik, že se k ní rozběhl každý, kdo byl na doslech. Nejdřív se objevil její manžel Thomas;

potom Lundovi, Otto a Betsy. Než muži napůl utopenou ženu odnesli zpátky do domu a uložili do postele v suché noční košili, do které jí Ruby pomohla, Marie se probrala.

„Kam jsi ji odnesl?“ křičela v deliriu. „Kde je moje dítě?“

Nikdo se jí nezeptal, proč šla k jezeru. Nikdo neřekl nic než: „Teď si odpočiň, Marie,“ „Tolik sis toho vytrpěla,“ a „No tak, no tak.“

Taková slova ovšem truchlící matku utěšit nedokážou. Marie se znovu a znovu pokoušela vstát z postele a její oči těkaly sem tam. „Moje dítě,“ opakovala stále. Ruby vzala svého manžela za ruku a vyvedla ho ven.

„Podívej se na zadní dvorek, k jezeru, kam jen můžeš,“ zašeptala mu. „To dítě tam venku někde je. Nedopusť, aby se k němu dostali vlci.“ *Je potřeba ho po křesťansku pohřbít*, pomyslela si, ale nahlas to nevyřkla. *Kde jen ten doktor vězí? Bude muset Marii něco dát, aby přestala křičet.*

Mladý Jess Stewart neprozradil rodičům ani nikomu jinému, že jej toho rána něco táhlo k vodě tak silně, jako by ho jezero volalo jménem.

Právě ležel pod svou postelí a inscenoval bitvu s dřevěnými vojáčky, které dostal od strýčka k pátým narozeninám, když zaslechl zcela neznámý zvuk. Vystrčil hlavu zpod přikrývky a poslouchal. Znělo to jako zpěv, ale beze slov. A vlastně to nemělo ani melodii, nepodobalo se to písním, které Jess znal. Bylo to něco jiného. Pomyslel si, že je to ta nejkrásnější hudba, jakou kdy slyšel. Položil hlavu na studenou podlahu, zavřel oči a dovolil hudbě, aby ho zaplavila.

Ten zvuk mu procházel hlavou a vytvářel v ní pestrou mozaiku myšlenek. Představoval si, že je na jezeře ve člunu s krásnou ženou. Nebyla to jeho matka, stejně jako ona však měla dlouhé vlasy a vypadala tak laskavě a láskyplně,

že si nic nepřál tolik jako položit jí hlavu do klína a usnout, jako to dělával, když byl ještě malý. Ovšem teď už je kluk, příliš velký na takové dětinskosti. Otevřel oči, nechal vojáčky uprostřed bitvy a doplížil se k oknu. Možná něco zahlédne. Prostě musí vědět, odkud se ta hudba bere.

Venku však neviděl nic neobvyklého. Jenom mlhu. Nemohl poznat, odkud se ten zpěv vlastně line, ale znělo to tak, jako by přicházel od jezera. Co to je? Kdo to je?

Vyplížil se k zadním dveřím, oblékl si kabátek a kradl se svahem dolů k jezeru. Matce nepověděl, kam jde. Věděl, že by ho v té mlze ven nepustila, a on to tam musí důkladně prozkoumat. Když dospěl blíže k jezeru, zjistil, že mlha tam dole není tak hustá jako u domu. Dohlédl tři čtyři kroky před sebe, třebaže jenom směrem k vodě.

Jess zůstal stát a rozhlížel se kolem sebe. Snažil se něco, cokoli, spatřit. A právě v tu chvíli se z vody zničehonic vynořila hlava nějakého tmavého zvířete. Trochu se podobalo bobrovi nebo vydře, ale bylo mnohem větší. Má rohy? Není si jistý. Přimhouřil oči a podíval se pozorněji. Ano, řekl si, možná je má. A to na zádech, to jsou hrby nebo ostny? Jess byl okouzlený. Jakživ nic takového neviděl. Je to snad nějaká mořská příšera?

Ať to bylo cokoli, zíralo to na něj a lákalo ho k sobě. Popošel blíž, aby líp viděl. Ten okamžik, kdy se do sebe jejich pohledy zaklesly, změnil chlapci celý život. Nikdy na něj nezapomněl. Až bude mnohem, mnohem starší, bude o něm často nad početnými sklenkami vyprávět kamarádům v místní hospodě, jen aby se pak stal terčem jejich dobromyslných žertů a posměšků. Ale ať si z něj utahovali, jak chtěli, nedokázali ho přesvědčit, že se mu to zaručeně jenom zdálo. Věděl, co toho dne spatřil. Celé mládí potom u jezera sedával a toho podivného tvora volal k sobě. Ten se však nikdy nevrátil. Vzpomínka na něj Jesse

pronásledovala a mnohokrát se stalo, že když se uprostřed noci probudil ze sna, jeho prazvláštní píseň mu opět zněla v uších.

Jako mladý muž Jess podrobně studoval knihy o zvířatech této oblasti, hledal informace o druzích zvířat, která na březích jezera žijí. Ale v žádné kapitole a na žádné ilustraci nikdy nenašel ani náznak něčeho, co by poznával; nic z toho nepřipomínalo tvora, jehož toho dne viděl. Jako by to zvláštní stvoření vůbec neexistovalo.

Přitom by stačilo povšimnout si prastarých kreseb zdobících jeskyně rozeseté podél jezerního břehu hned za domem, kde žil jako chlapec. Byl by tam našel kresbu toho tvora. I jiní ho spatřili, kdysi dávno. Jesse to mohlo dovést k podrobnějšímu zkoumání legend a pověstí zdejšího kraje. Byl by při tom narazil na příběh o dávném kouzelném stvoření, které se v těchto vodách pohybuje, o duchovi nahánějícím hrůzu, jehož domorodí obyvatelé divočiny kolem jezera dobře znali. Stvoření pokládali za ztělesnění samotného jezera, díky němuž jeho vody dokážou tomu, kdo se na jeho hladinu nebo břehy odváží, podle rozmaru život buď zachránit, anebo vzít. Tento tvor na sebe podle legendy mohl vzít lidskou podobu, když se mu zlíbilo. A dávní obyvatelé tohoto kraje věděli i to, že jezero má své oblíbence; pro některé zkrotí své vysoké vlny, ale stejně tak dokáže i rozpoutat náhlou bouři a převrátit lodě jiných. Toho tvora a samotné jezero chovali v takové úctě a tolik se jejich moci obávali, že si je oba před usednutím do kánoí usmiřovali pomocí darů a doufali, že jejich cesta pak bude bezpečná.

V moderní době lidé takové pověry samozřejmě přecházejí mávnutím ruky. Mají sklon na minulost zapomínat, protože myslí hlavně na budoucnost. Legendy a příběhy předávané ústním podáním už pro ně nepředstavují

nic víc než vyprávění, jímž můžou bavit hosty, když se po dobré večeři posadí ke krbu. Stará víra na úsvitu moderního věku vybledla, avšak duchové, kteří dávné legendy inspirovali, stále konají důležitou práci a čekají na toho, kdo v ně znovu uvěří.

Tehdy, za onoho mlhavého dne, stál Jess Stewart na břehu a díval se, jak to prazvláštní stvoření otevírá tlamu a zpívá. Vtom Jesse cosi přimělo, aby se obrátil. Spatřil psy, Polar a Lucy, dva Cassattovic aljašské malamuty. Upřeně hleděli do vody, něco pozorovali. Byla to Addie, i když její jméno tehdy ještě neznal. Viděl, že voda na mělčině mezi dvěma balvany nese malé dítě. Když se zase obrátil zpátky, podivný tvor byl pryč. Zpěv utichl. Zbylo jen novorozeně na vodě.

Jess začal volat rodiče, protože věděl, že pětiletý kluk tak nebezpečnou situaci vyřešit nemůže. „Mami! Tati! Pojďte sem, honem!“

Phil Stewart vystrčil hlavu ze dveří na dvorek. Na rozdíl od praštěného Marcuse byl toho dne doma, jako každý rozumný rybář. „Jessi! Hned se vrať do domu!“ zavolal jeho otec.

„Ale tady je dítě…“

„Sem, okamžitě. Jak jsem řekl!“

Jess slyšel ránu, jak se dveře s prásknutím zavřely. Samozřejmě mu to o tom dítěti nevěřili. Rodiče nikdy nevěří dětem, když jim chtějí říct něco důležitého. A tak se Jess rychle drápal zpátky do kopce k domu, aby to zkusil ještě jednou.

„V jezeře je malé dítě.“ Kvůli naléhavosti toho všeho se pustil do pláče. To už pozornost jeho rodičů vzbudilo, přesně jak věděl.

„Co tím myslíš, zlato? Jaké dítě?“ Jennie, jeho matka, odložila výšivku a podívala se synovi do očí.

„Prostě dítě!“ vykřikl Jess a divoce ukazoval ke břehu jezera. „Musíte tam jít. *Hned teď!*“

Jennie a Phil na sebe znepokojeně pohlédli. Dítě?

Phil zakroutil hlavou a znovu usedl k novinám, ale Jennie věděla, že Marie Cassattová má brzy porodit. Když si na to vzpomněla, po celém těle se zachvěla hrůzou, která na člověka padá předtím, než mu příchozí sdělí nějakou velmi zlou zprávu. Vyskočila tak rychle, až se za ní kuchyňská židle převrátila. Vyletěla ze dveří a běžela k jezeru, s manželem a synem v patách.

Ani Jennie, ani Phil nečekali, že dítě v jezeře najdou živé, natož že spatří, jak se nechává v poklidu, s palcem v puse, nadnášet vodou. Ale Jess věděl, že to tak bude, protože přesně tak dítě viděl před chvílí.

„Ať se propadnu,“ hlesl Phil.

„Utíkej,“ nařídila Jennie synovi, když dítě vytáhla z vody a tělíčko zabalila do svého velkého šátku. „Utíkej podél břehu ke Cassattovým. Vyřiď jim, že k nim jdeme.“

Jennie nevěděla jistě, že dítě porodila Marie, ale bylo to nanejvýš pravděpodobné. Také netušila, jak nebo proč se dítě ocitlo v jezeře. Pokusila se je snad Marie utopit? Tomu Jennie nevěřila. Věděla, jak se Cassattovi na narození prvního potomka těší. Stalo se snad něco Marii?

Phil vylovil z kapsy nožík, odřízl pupeční šňůru a Jennie ji zavázala. Placentu mezitím odnesla voda. Oba potom pospíchali mlhou podél břehu, k domu Cassattových.

Když se tam dostali, Phil strčil do dveří, aby udělal cestu Jennie, jež držela dítě v náručí. Překvapení sousedé, kteří se v domě sešli a stále přešlapovali na místě kolem Marie, je přivítali sborovým zalapáním po dechu.

„Lidi, tomu nebudete věřit,“ pronesl Phil s takovou starostí, jakou v jeho hlase ještě nikdo z nich neslyšel. Marie se posadila na posteli, s očima vytřeštěnýma a neschopná

slova; neodvažovala se ani nadechnout, když jí Jennie vkládala dítě do náručí.

Phil si sedl na židli s rovným opěradlem a kroutil hlavou. „To dítě plavalo v jezeře poblíž našeho domu. Našel ho tady Jess. Když na nás volal, že dole na pláži je dítě, já a žena jsme si mysleli, že určitě jen mluví nesmysly. Ale kluk kvůli tomu vyváděl tolik, že jsme se došli podívat, co se děje. A doopravdy tam bylo dítě. Čisťoučké, úplně spokojené, plavalo na vodě, jako by se v ní narodilo. Což se nejspíš vážně stalo."

Sousedé nevěřili vlastním uším, Marie však Philovu vyprávění sotva věnovala pozornost. Upřeně se dívala do pomněnkových očí dítěte a děkovala jezeru, že mu zachránilo život. Mělo ji napadnout, že její dcera bude právě tam.

Jess Stewart stál za svou matkou, vděčný, že mu jezero nebo ten prazvláštní tvor v něm to dítě darovali. Tak si události toho dne vyložila mysl pětiletého dítěte. Cosi jej v té mlze zavolalo dolů k jezeru, aby dostal dar; takhle jednoduché to je. Byl vyvolen, aby ji zachránil, a proto usoudil, že od této chvíle za dítě zodpovídá. Ani svým, ani jejím rodičům o tom však nepověděl. Nemusejí to vědět.

Jess v dalších letech sledoval, jak malá Adelaide nebo Addie, jak dívce každý říkal, roste. Díval se, když její matka tlačila kočárek do města. V zimě pozoroval, jak ji psi Polar a Lucy táhnou na saních. Přihlížel jejím prvním krůčkům. Cestou do školy nakukoval k sousedům na dvůr, aby viděl, jak si tam Addie hraje. A v té době se už také ona dívala na něj.

KAPITOLA TŘETÍ

Kate otevřela oči a zjistila, že je v ložnici. Svěží ranní světlo proudilo dovnitř pootevřeným oknem se šesti tabulkami, zpola zakrytým bílou krajkovou záclonou. Kate z postele pozorovala, jak se záclona začíná ve vánku pomalu a krásně vydouvat. Fascinovalo ji, jak tancuje a houpe se podle toho, kde ji vítr zrovna nadzvedává.

Očima pomalu zkoumala pokoj. Tmavý toaletní stolek s lavicí, dvěma zásuvkami po obou stranách a nahoře s kulatým zrcadlem. Na něm stříbrný kartáč na vlasy a ruční zrcátko. *Stříbrný kartáč na vlasy jsem si vždycky přála*, pomyslela si.

Kate chtěla přejít k zrcadlu a podívat se do něj, ale nešlo to, něco jí v tom bránilo. Místo toho se uvelebila hlouběji pod prošívanými dekami, jednou červenou, druhou nadýchaně bílou. Cítila se dokonale spokojená, jako už dlouho ne, jestli vůbec někdy. *Je tu tak příjemně.*

V pokoji převažovala bílá barva. Nabílené dřevěné stěny, bílý strop. Tmavá podlaha ze širokých prken. Pestrobarevný kobereček, utkaný snad ze starých hadrů. Vedle postele noční stoleček, na němž se tísnila sbírka malých kamenů, útlá kniha v tvrdé vazbě, džbán s vodou a sklenice.

Kate obklopovala vůně šeříků.

„Jak se má moje krásná manželka dneska ráno?“ Její přemítání přetrhl hlas, hlas, který nikdy neslyšela; přesto jí kdovíproč připadal důvěrně známý.

Když zvedla zrak, spatřila, že ten muž stojí ve dveřích. S velkou vázou plnou nachových a bílých šeříků, jejích oblíbených. Silně voňavých, křehkých, pomíjivých.

Muž byl vysoký, s tmavými vlasy a očima. *Proboha, to je ale fešák.* Jeho obličej nikdy neviděla, ale kupodivu měla pocit, že ho zná. Náhle v něm uviděla malého chlapce, teenagera, mladíka a dospělého muže – všechny obličeje v různých etapách života tohoto muže, v jediném okamžiku, jako by ho znala celý život.

„Tvoje manželka je šťastná, že otevřela oči a vidí svého hezkého manžela,“ ozval se nějaký hlas a Kate si uvědomila, že promluvila ona. Ale nebyl to její hlas. Navíc ani neměla v úmyslu nic takového říct.

Co se to děje? uvažovala Kate kdesi hluboko ve svém nitru, někde, kam téměř neměla přístup. *Kde to jsem? Kde je Kate? Jsem ještě tady?* Ovládl ji pocit, že ztrácí samu sebe a padá hluboko do duše někoho jiného, ale přitom se na toho muže nepřestávala usmívat.

„Podívej se, co kvete.“ Oplatil jí úsměv a natáhl ruku. Vázu postavil na noční stolek a vklouzl do postele ke Kate.

Cítila ho vedle sebe. Jeho vůni… Mýdlo v barvě slonoviny?

„Myslel jsem, že své manželce dnešního krásného rána natrhám kytici,“ zašeptal tiše. *Manželce?* To slovo ji bodlo do ucha. „Miluju tě. Přímo zbožňuju, má zlatá.“

„To je moc dobře.“ Kate uslyšela svůj vlastní potěšený smích. „Když se vezme v úvahu, jak hrozně tě miluju já, nebylo by dobře, kdybys do mě nebyl blázen.“

Převalil se na bok a podepřel si rukou hlavu. Obličej měl mimořádně krásný. Snědý, se světlem v očích.

Ach, na tohle bych si dokázala zvyknout, pomyslela si Kate.

„Tak co budeme dneska dělat?“ zeptal se jí. „Ráno rychle letí, zatímco moje lenivé děvče spí. Máme před sebou celou volnou sobotu. Co takhle projet se na loďce?“

„Možná později.“ Kate se usmála. „Teď bych tu ještě ráda pár minut jen ležela vedle muže, který mi nosí květiny.“

„Rozumná holka, jako vždy,“ řekl a objal ji.

Zavřela oči, zabořila mu obličej do krku a najednou ji zaplavila láska, jakou nikdy nepoznala.

Hluboko v sobě, kdesi na tom místě, kam se stěží dokázala dostat, se rozplakala. Takové to nikdy s nikým nebylo, ani s Kevinem, dokonce ani ze začátku. Takovou lásku, jakou pocítila v tom snu, nikdy nezažila. *Tak takový je opravdový klid*, pomyslela si. *Takové to je, být tam, kde sídlí vaše duše.*

Když Kate zase otevřela oči, zjistila, že v bílém pokoji osaměla. Vstala z postele a šla k zrcadlu. Zíral na ni cizí odraz, obličej jiné ženy, přesto však z nějakého důvodu dobře známý. Rukou si projela dlouhou hřívu sytě kaštanových vlasů, po spánku divoce zacuchaných. Podívala se do pomněnkových očí a dotkla se stužky na límečku noční košile. Kde ho jen už viděla?

Kate prudce otevřela oči a posadila se na posteli. Snad to není zase ten stejný sen! Vrací se jí už tři týdny, od toho dne, kdy měla narozeniny.

Na tu noc právě teď nechce myslet. Místo toho se protáhla, vyhlédla z okna a všimla si, že slunce je už vysoko na obloze. *Poledne? Co ještě dělám v posteli?* Když se přiblížila k plnému vědomí, najednou jí to došlo: to tělo na

pláži. *Zdálo se mi o té mrtvé, kterou voda vynesla na břeh u domu mých rodičů.*

Kate zavřela oči, zachvěla se a zabořila obličej do polštářů, jako by znovu byla dítětem, jako by se vrátila do doby, kdy prostě stačilo zavřít oči, a nejbolestnější události k ní nemohly. Vtom uslyšela hlasy z kuchyně: své rodiče, Freda a Beverly, a Johnnyho Strattona.

Přes hlavu si natáhla mikinu, lehkým krokem zamířila chodbou do kuchyně a v jasném denním světle přimhouřila oči.

„Tak tady je moje Katie," zašveholil Fred, když si Kate sedla ke stolu.

„Co se proboha stalo?" Kate zakašlala do rukávu.

„Tam dole na pláži jsi omdlela, zlato," odpověděl Fred.

„Ale právě jsem se probudila na posteli," zamračila se Kate. „Jak…?"

„Tady s Johnnym jsme tě donesli do domu."

„Až nahoru po těch rozvrzaných schodech?" Ruce jí vyletěly k ústům.

„Pro svého starého tátu jsi pořád jak peříčko." Fred se usmál.

„Zvlášť když většina váhy zbyla na mě," dodal Johnny.

Všichni se zasmáli. Kate připadalo, že všichni jsou v překvapivě dobré náladě, když se vezme v úvahu, že právě našli mrtvolu. Dokonce dvě mrtvá těla. Ale pak se rozhostilo trapné ticho a Kate poznala, že ta rozjařenost byla jen předstíraná.

„A to jsem celou tu dobu byla v bezvědomí?" zeptala se Kate. Ačkoli pátrala v paměti po nějaké vzpomínce, žádná se nechtěla vynořit.

Johnny a Fred si vyměnili rychlý pohled. „Zřejmě jsi, hm, blouznila, dalo by se snad říct, když jsme tě dostali zpátky do domu," líčil Fred. „Mumlala jsi všemožné

blázniviny. Tvoje matka myslela, že nejlepší bude uložit tě do postele."

„Před jak dlouhou dobou to bylo?" zeptala se Kate s pohledem upřeným na hodiny na sporáku.

„Bude to asi tak hodinu," odpověděl Johnny a odkašlal si.

„A ty jsi pořád tady?" zeptala se Kate.

„Zlato," řekla Beverly, zatímco nalévala Kate šálek kávy, „Johnny ti chce položit pár otázek o tom *objevu* dneska ráno dole na pláži."

Kate si dala pořádný doušek a snažila se zklidnit roztřesené ruce. „Jakých otázek?"

„Vypadalo to, jako bys ji poznala, to je všechno," odpověděl Johnny pomalu. „No, úplně všechno to není. Jako bys věděla, že tam to dítě je. Nikdo z nás ho přitom neviděl, dokud jsi neodhrnula tu noční košili."

Johnny čekal, jak Kate odpoví na otázku, kterou nepoložil. Podívala se na něj, potom z jednoho rodiče na druhého, ale dál mlčela.

„Víš o tom něco víc, Katie?" zeptal se Johnny nakonec. „Nezapletla ses nějak do téhle věci?" Johnny se poškrábal na hlavě a poposedl si na židli.

Kate se rozhlédla po místnosti, po obličejích, které zná celý život. Vědí, stejně jako celé město, že si právě prochází těžkým obdobím. Přestěhovala se zpátky do domu svých rodičů, protože Kevin, její manžel, se kterým žila pět let, měl milostný poměr. S mnohem mladší ženou v redakci novin, kde všichni tři pracovali. Takové klišé! Kate by nad tím nejraději s úsměškem mávla rukou, kdyby ovšem celá ta záležitost nezanechala v troskách celý její svět.

Opustila Kevina, jejich dům i všechno v něm – s sebou vzala jen svého milovaného aljašského malamuta – a vrátila se domů, aby život převrácený naruby znovu

uspořádala podle svého. O tom zpropadeném průšvihu tady ví prakticky každý. Není nikdo, kdo by od někoho nebo na vlastní uši neslyšel hlasitou konfrontaci mezi Kevinem, Kate a Valerií – tou druhou ženou – v hospodě U Borovice tehdy večer v den, kdy měla Kate narozeniny. O takové scéně se potom v malém městě klevetí celé měsíce.

Na co se jí to Johnny právě ptal? „Promiň, Johne. Cože?"

„Ptal jsem se, co o tom víš, Kate, pokud vůbec něco," řekl Johnny tak laskavě, že jí to lámalo srdce.

Co jen má říct? Nemůže dost dobře šerifovi vykládat, že o té ženě, kterou jezero vyplavilo na břeh, se jí předtím zdálo – vypadalo by to, že se zbláznila. A rozhodně mu nehodlá vylíčit, jak to na pláži doopravdy bylo, že v té mrtvé, která tam ležela, uviděla samu sebe. Bylo to, jako by tam zničehonic našla svou mrtvolu a, co s ní zacloumalo ještě hůř, i své mrtvé dítě.

Nehodlá jim vyprávět, že při pohledu na tu sladkou dětskou tvářičku, úplně tichou a bez života, zármutkem div nevypustila duši. Kdyby neomdlela, určitě by dítě vytrhla té mrtvé z náruče a přitiskla ho k sobě, jak by to udělala matka. Ne, bude lepší o tom pomlčet.

Něco ale říct musí. Ti tři tam sedí, dívají se na ni, čekají. Kate otevřela ústa, aby promluvila, a potom je zase zavřela.

„Vážení, budu s vámi mluvit na rovinu," řekl Johnny. „Pokuty, zadržení kvůli řízení pod vlivem alkoholu nebo drog, lehčí přestupky, to se děje běžně. Ale něco takového? Mrtvá žena a mrtvé dítě?"

„Johne, určitě nenaznačuješ, že s tím má Kate něco společného," skočila jim do řeči Beverly, čímž se Kate dost ulevilo.

Teď má minutku na to, aby něco vymyslela. Celé je to šílenost, všechno. Jak může vysvětlit, co udělala na pláži,

že chtěla z vody vytáhnout to dítě, když neměla vědět – když nevěděla –, že tam nějaké dítě vůbec *je*?

„Nenaznačuji vůbec nic," řekl Johnny a soustředěně Kate pozoroval. „Jde jen o to, jak ses k ní vrhla. Museli jsme tě od ní odtáhnout, než jsi omdlela. Mí lidé to budou vyšetřovat, Kate. Jestli je za tím ještě něco jiného, bude lepší, když se to dozvím teď. Zlato, já jsem na tvé straně. Jestli jsi do toho nějak zapletená, jestli tu ženu znáš nebo jsi ji předtím viděla, tak mi to teď musíš povědět."

Johnny pokračoval. „Jen abychom v tom měli jasno. Tohle není výslech. Jsme jenom staří přátelé, kteří si u kuchyňského stolu povídají u kávy. Nic, co teď řekneš, nemůže být a nebude použito proti tobě. Ale jestli něco víš, *cokoli*, tak mi to teď pověz. Nechci to zjistit pozítří nebo za týden. Ovšem jestli si chceš zavolat právníka, můžeme to udělat oficiálně."

Kate konečně našla hlas. „Právníka nepotřebuju. Kdybych ti mohla nějak pomoct, udělala bych to. Ale opravdu nevím nic víc, než co jsem viděla, co jsme všichni viděli. Byla jsem tady v domě a luštila křížovku. Slyšela jsem, jak Sadie štěká. Táta ji s sebou ráno vzal, proto jsem si začala dělat starosti. Sadie takhle neštěká pro nic za nic. A tak jsem se šla na pláž podívat, jestli je táta v pořádku."

Fred se na dceru usmál.

„A tehdy jsi to tělo viděla poprvé?" napovídal jí John.

„Ano, tehdy jsem ho viděla poprvé." Kate se při těch slovech zakoktala. „Tu ženu jsem nikdy předtím neviděla." Ta lež jí nechtěla jít přes rty.

„A to dítě?" Johnny usrkl kávy.

„To neumím vysvětlit," řekla Kate a zavrtěla hlavou. „Na tom, jak měla ta žena ruku schovanou pod záhyby noční košile, bylo něco divného. Viděla jsem… Všimla jsem si… Nevím. Nějaký obrys nebo tak něco. Pohled na ni mě vážně

rozrušil a měla jsem takový zvláštní pocit. Asi bys řekl, že to byla intuice. Pak už jsem jednala instinktivně. Připadalo mi, že tam ještě něco je. Nebo spíš někdo. Nedovedu vysvětlit jak ani proč."

To byla z větší části pravda. Kate se podívala všem třem do obličeje. Starostlivě přikyvovali.

„A to je doopravdy všechno," uzavřela.

Když Johnny viděl, že se víc nedozví, odložil šálek kávy. „Prozatím to nechám tak," sdělil Kate. „Ale do márnice mi vezou mrtvou ženu a její dítě a já mám v popisu práce zjistit, o koho se jedná a co se jim stalo. Jen abyste věděli, budu potřebovat oficiální výpověď od vás obou, Kate i Freda, ale to může počkat. Dnes jste si už užili až dost."

„Díky, Johne." Fred poplácal svého starého přítele po zádech. *To je jedna z výhod rodin z malého města, kde jste vyrostli vy, vaši rodiče i prarodiče*, pomyslel si.

Fred a Johnny vyrůstali spolu, jako chlapci hráli ve stejném baseballovém týmu, na střední škole soupeřili o stejné dívky. Kdyby žili někde jinde, ve větším městě, Kate by kvůli jejímu podivnému chování na pláži určitě odvezli na policejní stanici k výslechu. To by jí ještě scházelo.

„Tak dobrá. Musím se vrátit na stanici, jestli už zjistili její totožnost," řekl Johnny. „Nevzpomínám si na žádné hlášení, že se tady v okolí pohřešuje nějaká žena a malé dítě, ale nevíme, odkud mohla pocházet."

„A Kate," obrátil se k ní Johnny cestou ke dveřím, „jedno se rozumí samo sebou: neopouštěj město."

„Takže mám problém?" zeptala se Kate a vstala. „No tak, Johne. To je šílenost. Omdlím, když uvidím mrtvolu, a teď nesmím opustit město?"

„Nemáš problém," odpověděl. „Ale bude potřeba, abys vypovídala, a radši dřív než později. Jestli odjedeš z města,

nebude to vypadat dobře v očích těch, kteří si toho všimnou."

„Když já jsem chtěla na pár dní odjet do Whartonu," řekla. Na mysli měla městečko, houfně navštěvované turisty, ležící zhruba o 80 kilometrů dál na břehu jezera. „Tam můžu?"

„Vezmeš si s sebou mobil?" zeptal se jí Johnny. Kate přikývla. „V tom případě je to v pořádku. Pokud budu vědět, kde budeš."

Kate odstrčila svou židli od stolu, rozloučila se s šerifem a vyšla na terasu. Alaska, její obrovský malamut, jí kráčel v patách.

„Tak pojď, holka," řekla jí. „Jdeme se projít."

Zamířili po schodišti dolů k pláži. *Pusť to z hlavy. Skončilo to.* Zastavila se a zírala na místo, kde našli tělo. Vybavila si, jak se ruka té ženy chytala břehu. Nepatrný úsměv na její tváři. A taky to dítě. Malamut se zavytím hrábl do mokrého písku a zaryl se do něj tlapami. Snažil se odtamtud Kate odtáhnout dál k pláži, k jiným věcem.

Johnny Stratton cestou zpátky na stanici cítil, jak mu v hrudi silně buší srdce. Správně by Kate Grangerová měla sedět na zadním sedadle jeho policejního vozu. Kdyby to byl kdokoli jiný, z jakékoli jiné rodiny, ta scéna na pláži by pravděpodobně stačila na to, aby toho člověka zadržel přinejmenším kvůli podání výpovědi. Johnny potřásl hlavou. Ví o ní příliš. Ví, že Kate nedávno odešla od manžela kvůli jeho nevěře. Ta zpráva koluje po celém městě. A přímo od jejího otce se dozvěděl, jak rozrušená a neklidná Kate v posledních několika týdnech je.

A teď ty mrtvoly – krásná mladá žena a dítě, nejspíš novorozeně. Johnny stěží dokázal slovy jasně vyjádřit myšlenky, které mu vířily v hlavě. Ne Katie Grangerová. Byl

u jejího křtu. Na jejím prvním přijímání. Na její svatbě. Jejího otce zná celý život. Je možné, že se do té ošklivé záležitosti nějak zapletla? Právě kvůli té myšlence měl Johnny hořko v ústech. Tak chutná krev.

Vzal svůj mobil. „Přivez Kevina Bradforda. Chci vědět, jestli ten mizera může ty mrtvé identifikovat. Ne, jenom jeho slovo mi nestačí. Chci detektor lži. Taky vzorek jeho DNA, aby se mohla porovnat s DNA toho dítěte. To je mi jedno, Howarde. A to všechno musí udělat dobrovolně. Žádný zatykač, žádní právníci, vůbec nic. Slyšíš mě?“

Johnny vypnul telefon a hodil ho na sedadlo auta. Nehodlá ztrácet čas. Nejlepší bude zjistit hned, jestli s tím dcera jeho nejlepšího přítele má něco společného, nebo ne.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Zatímco Johnny vyslýchal jejího už brzy bývalého manžela, Kate spustila na vodu skif a při nastupování do křehké lodi si dávala pozor, aby šlápla na kříž a neprorazila nohou dno, tenké jako papír. Uprostřed problémů s Kevinem nějakou dobu zkoušela běhat, aby shodila těch víc než deset kilo, která od jejich svatby nabrala. Jako by pěkné, štíhlé tělo mohlo něčemu pomoct. S během to však bylo tak: začala se cítit dobře, až když zůstala stát. S veslováním to bylo právě naopak. Každý záběr, každý posun vpřed v ní vyvolávaly fantastický pocit. Při každém zaveslování, zátahu a dotažení se nemohla nabažit toho, jak loď klouže po hladině vody, hladké jako sklo. Stávalo se, že v nějaké nerušené zátoce strávila i dvě nebo tři hodiny; dokud její tělo prostě nemělo dost. Veslování Kate dávalo pocit síly a moci, jaký jindy nezažila. A není třeba zmiňovat, že se postaralo i o těch deset kilogramů.

Navíc to byl způsob, jak o samotě, v loďce, pár centimetrů nad hladinou komunikovat s jezerem. Kate milovala, že k němu může být tak blízko. Na kajaku sice má stejný pocit, ale tam ji to stojí spoustu dřiny. Při veslování

se musíte soustředit. Mysl se nemůže toulat k nejnovějším klepům o nějaké celebritě, k písni, kterou si v duchu přehráváte stále dokola, nebo k obzvlášť krutému slovu, jež váš milovaný utrousil, než vyšel ze dveří. Při veslování musí Kate neustále pozorně sledovat pohyb lodi, jinak sletí do vody. Hypnotizující rytmus – zásek, záběr, odhoz – jí z hlavy vyhání nahodilé myšlenky a ukolébává ji, uklidňuje. Přesně to dnes potřebuje.

Vklouzla bosýma nohama do nohávek upevněných na desce přišroubované k lodi, spustila vesla na vodu a jedním z nich se odrazila od mola.

S pokrčenýma nohama, nataženými pažemi a vesly tak daleko ve vodě, jak jen dosáhne, jejich listy naklonila tak, aby do vody vklouzly v dokonalém úhlu. Kate chvíli seděla bez hnutí, vnímala, jak se loď pohupuje a kolébá, a dýchání podřizovala tempu, v jakém bilo srdce vody. Když byla v dokonalé harmonii s jezerem, našla své těžiště, dokonalou rovnováhu. Odstrčila se nohama, zároveň přitáhla vesla k hrudi a listy přeletěly nad hladinou, zpátky k výchozí pozici. A znovu a znovu. Ten rytmus, stále stejné pohyby, souznění s jezerem ji hypnotizovaly.

Vzpomínky na události toho rána nechávala za sebou, na vodní hladině. Panika pomalu ustupovala, tady na vodě se cítila ve větším bezpečí, jako vždycky. Postřehla, že z břehu schází jelen, který se jde napít. Kate doufala, že ho příliš nevyleká, až popluje kolem. Ale zdálo se, že si jí nevšiml. Kate při veslování ve volné přírodě vždycky vidí zvířata; patří to k věcem, jež na tomto sportu miluje nejvíc. Když se dostala na konec zálivu, kde voda proudí do širého jezera, na chvíli zastavila, aby chytila dech, a potom skif pomocí vesel otočila pohybem, který jí vždycky připomínal kraba ležícího na zádech a neohrabaně mávajícího nohama.

Znovu přitáhla vesla k sobě, tentokrát pomalu a v souladu se správnou technikou. Na zpáteční cestě k molu nijak nepospíchala. Užívala si, že za jasného dne s modrou oblohou může být tady na vodě. Potom se ale počasí zničehonic změnilo, jak se na tomto jezeře tak často stává. Z vody se začala zvedat lehoučká, průsvitná mlha. Zůstávala viset kousek nad hladinou jako mrak a dodávala krajině tajuplný nádech. Z mlhy se vynořil párek divokých kachen, které pluly ke Kate; ostrov v dálce jako by se vznášel jen několik centimetrů nad vodou.

Pohlédla dolů a skrz mlhu se zadívala na hladinu. Upoutal ji pohled na její vlastní nejasný, bledý odraz. Tmavovlasá, plachá Kate. Jak se veslo ladně pohybovalo nad povrchem vody, Kate si povšimla něčeho pod ním, nebo si to aspoň myslela. Zastavila se. Něco se blížilo k hladině, zvedalo se to z hloubky jako potápěč. Ryba? Kate se naklonila přes bok lodi a přivřela oči, aby viděla líp. Rychle se nadechla, jakmile poznala obličej té ženy, té mrtvé, který plul v jejím vlastním odrazu. Jejich obličeje se prolnuly – Kateiny oči se otevřely, oči té druhé zavřely. Kate fascinovaně sledovala, jak se ze dvou obličejů stává jediný.

Mrtvá žena náhle otevřela své pomněnkové oči, pronikavě je upřela přímo na Kate a pohnula ústy, jako by se jí snažila něco sdělit. Ten pohled Kate polekal tolik, že ztratila rovnováhu a skif převrhla. Když spadla do vody s ústy otevřenými údivem, pořádně si lokla.

Na opačné straně města Johnny Stratton právě hovořil s koronerkou Janet Greenovou.

„Takže utonutí?“ zeptal se.

Janet přikývla. „Ale to není všechno. Na zádech má několik bodných ran. Odhaduji, že ji někdo ubodal a hodil